

353. Ó, én lelkem, dicsérjed Istenedet

Vad Péter Zsigmond

1. Ó, én lel - kem, di - csér-jed Is - te - ne - det,
2. És e föl - dön te ma-gad úgy vi-sel - jed,
A - ki ily jól táp - lál - ja é - le - te - det,
Is - ten or - szá - gát, hogy te is ter-jesz - szed,

3
Mint hű a - tya ő sze - re - tett fi - át,
Ar - ra szün - te - len nagy gon - dod lé - gyen,
E - zért ö - röm - mel né - ki adj há - lát!
Mi - vel tar - to - zik min - den ke - resz - tyén.

3. Mint a kenyért sok búzamazból sütik, És a bort is sok szőlőszemből szűrik,
Így lélek szerint e vacsorában Egy testté, vérré leszünk mindnyájan.



4. Szeresd hát, ember, a te feleidet, Gyakran jelentvén jótéteményidet!
Gyűlölség, harag benned ne légyen, Melyet erősen megtilt az Isten.

5. Az Ő szent igéjében gyönyörködjél, Ki ezért téged megáld nagy bőséggel!
Szentlelke által gerjeszt tebenned Buzgó szerelmet, és kedvel téged.

6. Végre tégedet ez árnyékvilágból Felviszen a mennyekbe innét alól,
Hol az ő választott szentjeivel Örök boldogságban élsz örömmel.

7. Lelkem, szüntelen oda igyekezzél, Ki felől immár szent zálogot vettél,
Ha ezzel magad gyakran biztatod, Boldog léssen életed és holtod.